

LØSE DIKT

Tron-Petter N. Aunaas

Jeg skriver til deg
fordi jeg forleden dag passerte huset ditt –
du hadde ikke så mange lys tent når du var alene

Jeg vil kjenne kroppen din som du kjenner min, eller
jeg ville kjenne kroppen din som du kjenner den:
kulden i leddene,
bikuben i munnen og den søte smaken,
lungene før og etter de fylles av den våte jorden ved roten av et tre,
der noen har tisset,
og jeg vil vite hvor det kiler når du blir glad

Kroppen er bølger som støter fra stranden,
de blir langsomt, men helt sikkert borte
og hva kan den bære

døde barn, døde hunder, solsikker
og en kasse full av epler

Hvem skal fortelle om de påkjørte rådyrene som ble slått ihjel med hjulkryss / når vi ser dem om natten / med de glitrende øynene / som gjorde forholdet mellom himmel og jord til to forskjellige mareritt / som begge gjorde at jeg våknet med en trykkende smerte i brysset

Det som faktisk finnes blander seg inn i alt mulig,
og så finner det ikke veien tilbake,
og så må vi hekte korsene ned fra veggen, og så må vi trekke
krystalløyne
ut av dyrene, slik man trekker fliser ut av et sår

I hvilket eventyr var englene soldater

*

Det er ikke gitt at sommerfugler kan holde på hemmeligheter

*

Den eneste måten å holde deg fast på
var å legge steiner i lommene
slik du foreslo

*

Det fantes konger som elsket kameratene sine